

U s t a w a

z dnia 30 lipca 1921 roku

w przedmiocie uzupełnienia i częściowej zmiany ustawy z dnia 18 marca 1920 r. o wydzierżawianiu niezagospodarowanych użytków rolnych (Dz. Ust. Rz. P. № 28, poz. 165).

Art. 1. Nadane ustawą z dnia 18 marca 1920 r. (Dz. Ust. Rz. P. № 28, poz. 165) Ministrowi Rolnictwa i Dóbr Państwowych prawo do przymusowego wydzierżawiania gruntów, zdalnych pod uprawę rolną, a leżących odłogiem, przysługiwać mu będzie w roku 1921 i latach następnych bez ograniczenia czasokresami, wskazanymi w ostatnim zdaniu art. 5 powołanej ustawy.

Art. 2. Przeciw decyzjom, zapadłym w pierwszej instancji, służy interesowanym w przeciągu dni 8 od dnia doręczenia decyzji prawo odwołania się do drugiej instancji, od której niema dalszego odwołania.

Po upływie powyższego terminu decyzje niezaskarżone ulegają niezwłocznemu wykonaniu.

Decyzje zaskarżone ulegają wykonaniu niezwłocznie po zatwierdzającym je orzeczeniu organów, powołanych do orzekania w drugiej instancji o przymusowym wydzierżawianiu.

Art. 3. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Art. 4. Ustawa niniejsza zyskuje moc obowiązującą od dnia ogłoszenia. W tym terminie traci moc obowiązującą ustawa z dnia 14 lipca 1920 r. w przedmiocie uzupełnienia i częściowej zmiany ustawy z dnia 18 marca 1920 roku o wydzierżawianiu niezagospodarowanych użytków rolnych (Dz. Ust. Rz. P. № 66, poz. 438).

Marszałek:
Trąpczyński

Prezydent Ministrów:
Witos

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński